

Letní cesty našich sborovníků

1. LETO V USA

Spojené Štáty mali, majú a vždy budú mať veľmi významné miesto v živote našej rodiny. A práve to bolo dôvodom pre našu tohtoročnú mesačnú dovolenku za oceánom. Len čo skončila škola, vydali sme sa s celou rodinou navštíviť miesta, ktoré nám pred 22 rokmi úplne zmenili život. Zoznámili sme sa na mieste, ktorým bol detský kresťanský tábor Nawakwa Evanjelickej Luteránskej cirkvi v Amerike (ELCA), kde sme pracovali v lete r. 1996. Naše deti a môj ocko tak mohli toto miesto navštíviť a zažiť plný týždeň dobrodružstiev z pohľadu účastníkov rodinného tábora. Celý pobyt bol naplnený spievaním, prechádzkami, štúdiom Biblie, bohoslužbami v prírode, zábavnými voľnočasovými aktivitami podľa výberu a samozrejme aj americkým táborovým jedlom.

Začala som moje spomienky na leto schválne týmto miestom, pretože sa spája s dôležitými ľuďmi, ktorí kedysi vstúpili do našich srdc a napriek tomu, že žijeme tak ďaleko od seba, sme si veľmi blízki. Je až neuveriteľné, že po toľkých rokoch sme stretávali známe tváre úprimne sa usmievajúcich ľudí. Tak odpovedajú naše deti na otázku: čo sa im najviac páčilo v Amerike. Áno, boli to práve ľudia, známi i neznámi, v kostole, v obchode i na ulici, vždy usmíati a pripravení na milú konverzáciu.

A čo iné bolo pre nás okúzľujúce? Dotyk histórie spojenej so vznikom USA priamo vo Philadelphii a Washingtone D.C., Hershey's čokoládový svet, splavovanie rieky, Penninsula State Park, kúpanie v jazere Michigan, Herritage Hill a iné malé historické mestečká. Miesta, ktoré sme navštívili či už v Pennsylvánii alebo vo Wisconsin, v nás zanechali nové dojmy a verím, že sa tam ešte radi znova vrátíme.

Toto krátke obhliadnutie sa za našim krásnym letom ukončím pozdravom, ktorým sa lúči každý, kto opúšťa Camp Nawakwa: „Go in peace, serve the Lord.” (Chod'te v pokoji, slúžte Pánovi.) Odpoveďou na túto výzvu vždy zaznie zvučné a odhodlané: „We will!” (Budeme!) Nech tak zaznieva i v našich životoch.

- Slávka a Lucjan Klimszovi

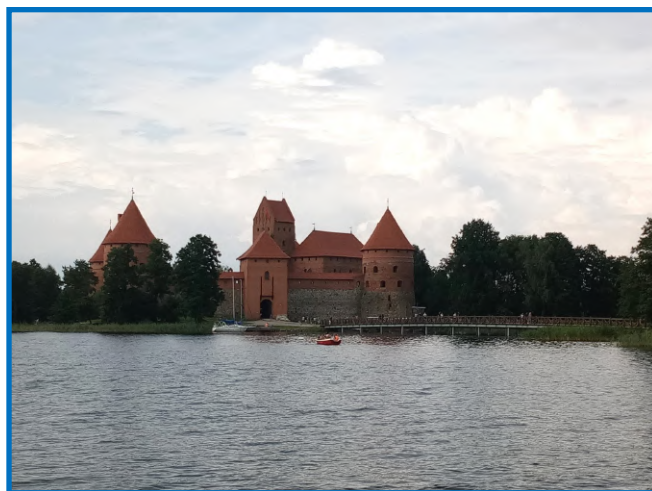

2. LITVA

*Litwo, Ojczyzno moja! ty jesteś jak zdrowie;
Ile cię trzeba cenić, ten tylko się dowie,
Kto cię stracił. Dziś piękność twą w całej ozdobie
Widzę i opisuję, bo tęsknię po tobie.*

Tymi oto słowy, polski poeta, wieszcz narodowy, Adam Mickiewicz rozpoczyna swoje dzieło – eposę narodową – Pana Tadeusza. Słowa Inwokacji towarzyszyły nam podczas całego letniego urlopu na Litwie, którą odwiedziłam z moim ojcem, z grupą średniaków z PZKO i młodymi tancerzami ZR Błędowice.

Ten, kto lubi historyczne miasta jak również piękną przyrodę, musi ten kraj odwiedzić. Zwiedziliśmy przepiękne historyczne miasta **Kiejdany** – miasto Radziwiłłów, **Kowno** – drugie największe miasto Litwy, **Troki** – miasto królewskie Wielkiego Księstwa Litewskiego z rozległym grodem na jeziorach i stolicę Litwy – **Wilno**. Wilno jest ośrodkiem kultury i nauki na Litwie. Można tu podziwiać zabytki architektury świeckiej – zamek królewski i zamek prezydencki, pałace, uniwersytet, cmentarz, tak i zabytki architektury sakralnej – kościoły, cerkwie, synagogi.

Byliśmy pod wielkim wrażeniem wchodząc do miasta przez Ostrą bramę, w której znajduje się kaplica Ostrobramska z obrazem Matki Boskiej Ostrobramskiej, przez wiernych uważany za cudowny, tak pięknie opiewany w już wspomnianym dziele Pan Tadeusz. Z ojcem również odwiedziliśmy przepiękną, kwiecistą, tętniącą życiem stolicę Łotwy – **Ryge**.

Wszystkie te miejsca są urocze, wąskimi uliczkami można błąkać się całymi dniami, aż do późnych godzin nocnych, gdyż słońce zachodzi tu dopiero koło 23 godziny. Można posiedzieć w kawiarenkach na ulicach, podziwiać przepiękne rabatki kwiatowe, odpocząć w parkach w środku miast, posłuchać muzyki od artystów występujących na ulicach lub tylko obserwować jak życie tętni w ulicach do późnej nocy.

Ale nie tylko miejsca historyczne były celem naszej wyprawy. Wynajęliśmy rowery i pojechaliśmy na wycieczkę po okolicy, kąpaliśmy się w jeziorze, widzieliśmy rozległe, złote łąny zboża, białoczarne bociany na polach i zielonych łąkach, wioski ze skromnymi domkami i przepięknymi ogrodami, prostych, żyjących skromnie ludzi a nawet dojechaliśmy do miejsca oznaczonego jako geograficzny środek Litwy. Spędziliśmy również przepiękne i słoneczne dni na piaszczystych, niekończących się plażach i kąpaliśmy się w, o dziwo, ciepłych wodach Bałtyku.

Naprawdę Litwa i Łotwa wywarły na mnie wielkie wrażenie i polecam te kraje każdemu miłośnikowi historii i przyrody.

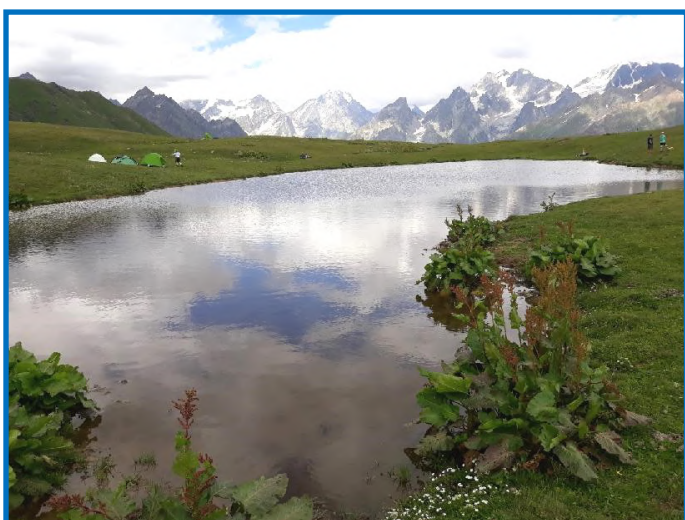
- Halina Hekera

3. GRUZIE

Rozhodnutí navštívit Gruzii ve mně zrálo již několik měsíců. Jedním z hlavních motivů bylo asi to, že má dcera Martina strávila v roce 2016 v Gruzii čtvrt roku a stále snila o tom znovu se tam vrá-

tit. A který otec by rád neprožíval se svou dcerou její radost? Dalším nadšencem pro trávení dovolené na místech ne zcela tradičních byla Halina Františáková. V této sestavě jsme tedy vyrazili na pár dní do země, jež se rozkládá jižně od pohoří Kavkaz, jejím hlavním městem je Tbilisi, svojí rozlohou je jen o málo menší než Česká republika.

Naším prvním cílem bylo hlavní město Tbilisi, kam jsme přiletěli. Hned na letišti jsme si půjčili auto a dál už jsme se odevzdali do rukou navigací v našich telefonech. Turistickým průvodcem nám byla v hlavním městě Martina. Centrum města je velmi hezké a řekl bych srovnatelné s evropskými městy. Okrajové části však již dávají poznat, že se o Evropu nejedná. Také doprava ve městě se té evropské vymyká: ať už cenami, které jsou na naše poměry překvapivě nízké, a to i za lanovky, které jsou jedním ze způsobů hromadné dopravy, tak ale i samotným způsobem jízdy na silnicích, který zvyšoval aktivitu našich potních žláz. Prohlídce Tbilisi jsme věnovali necelé 2 dny a pak se vydali do 150 km vzdálené oblasti Kazbegi na Kavkaze s nejvyšší horou Kazbeg (5033 m). Cestou jsme navštívili pevnost Ananuri se dvěma kostely a s krásným výhledem na přehradní jezero Žinvali. V Kazbegi byla naším hlavním cílem katedrála Nejsvětější Trojice ze 14. století. Nebyl to jen náš cíl. Jelikož byla sobota, katedrála byla doslova obležena svatebčany a uvnitř se konala jedna svatba za druhou. Není se

co divit, neboť se jedná o nádherné místo položené vysoko v horách. Výhledy na okolní štíty hor doslova lákaly k další procházce, a tak jsme ještě pokračovali a vystoupali do výšky téměř 3000 m. Druhý den ráno se nám ukázala hora Kazbeg i se svojí ledovou čepicí. My jsme se však vydali do 180 km vzdáleného města Gori.

Posledními dvěma místy, která jsme navštívili, byla města Gori a Mestia. V Gori strávila má dcera nejvíce času ze svého působení v Gruzii, byl to pro ni tak trochu návrat domů. Město je nechvalně proslulé, neboť se jedná o rodiště J. V. Stalina.

Ale většina Gruzínů je na tuto skutečnost hrdá. Poblíž Gori jsme navštívili jeskynní město Uplisciche, které bylo obýváno lidmi už v 6. století př. n. l.

Celý náš pobyt v Gruzii byl velmi hezký a zajímavý. Všude jsme se setkali s milými a pohostinnými lidmi. Věřím, že tato návštěva Gruzie pro nás nebyla poslední.

- Luboš Rajdus

4. VE ZNAMENÍ SINGLTREKŮ

S manželem rádi jezdíme na horských kolech v terénu a v České republice jsme už vyzkoušeli různé lokality. Letos padl los na singltrail *Moravský kras u Jedovnice*. Jedná se o síť stezek – úzkých cyklistických tratí se spoustou klopených zatáček různých stupňů obtížnosti. Jsou citlivě zasazeny do přírody a jsou zábavné od začátku do konce.

V Černé Vodě v Rychlebských horách byla naše druhá týdenní dovolená, kde nás čekaly taky

různorodé trasy. Já jsem si na ty nejobtížnější netroufla. Byly hodně kamenité, skákavé a pro méně zkušeného bika nebezpečné.

Na poslední pětidenní pobyt jsme vyrazili do Jánských Lázní, odkud jsme podnikali pěší i cyklistické výlety. Jako na nejhezčí den vzpomínáme na výjezd na kole do výšky 1299 m na Černou horu, která je i vyhlášenou lyžařskou lokalitou.

V Česku je moc krásně, máme ho rádi a stále jsme ho dobře nepoznali. Rádi se kocháme pohledem na malebná údolí, skály, říčky a často použijeme okřídlenou větu ...ale je tady krásně!

- presbyterka Jarmila Piechová

Čtení na pokračování - 2. část

Ani po Tolerančním patentu neměli evangelíci vyhráno

Ještě dlouhých šedesát let po vydání Tolerančního patentu museli evangelíci čelit mnoha diskriminacím, které jim ztěžovaly život. O tom, že nemohli mít u svých modliteben věže, zvony a vstup z veřejného prostranství, se všeobecně ví, omezení však bylo víc. Nekatolíci museli nadále katolickému faráři odvádět desátky, stejně tak jim zůstaly ostatní naturální a robotní povinnosti.

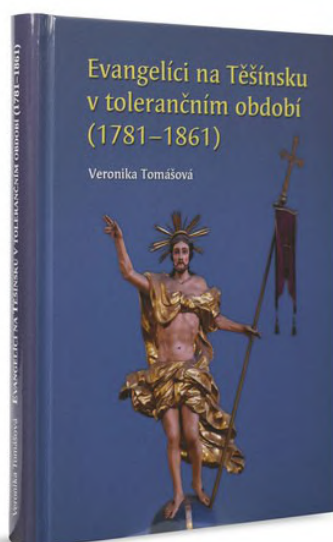
Evangelíci museli platit mimo jiné tzv. štolové poplatky za církevní obřady řádnému faráři. Tím byl jen katolický kněz, v jehož obvodu nekatolík bydlel. Katolický farář tak dostal zapláceno křty, sňatky, pohřby, které nekonal, ale pouze je zapisoval do matriky. Veškeré matriky mohli totiž vést ve svých farnostech jen katoličtí faráři. Evangelickým pastorům bylo povoleno psát pouze soukromé záznamy pro vlastní potřebu.

Toleranční patent rovněž stanovil výchovu dětí ve smíšených manželstvích: Byl-li otec katolík, měly být všechny děti vychovávány v katolickém náboženství, byla-li matka katolička, měla být děvčata vychovávána katolicky a chlapci měli následovat víru svého otce.

Největší problémy způsobovaly pohřby evangelíků na katolických hřbitovech, při nichž docházelo k násilnostem a vzájemné potyčky musely být někdy řešeny i za pomoci vojska. Toleranční patent stanovil, že evangelíci mohou být pohřbíváni na katolických hřbitovech, a to i se zvoněním na zvony v katolickém kostele a evangelický pastor smí na hřbitově konat řeč. 9. září 1783 bylo nařízeno, aby evangelický duchovní požádal před pohřbem katolického kněze o povolení. Kvůli nepokojům, které pohřby evangelíků vyvolávaly u katolického obyvatelstva, bylo dekretem z července 1783 zakázáno evangelíkům zpívat při pohřbech na katolických hřbitovech.

Až 30. ledna 1849, po 67 letech různých omezení, se evangelíci dočkali vydání nařízení ministerstva vnitra, které odstranilo toleranční omezení: Označení nekatolíci, používané v úředním jazyce, bylo nahrazeno slovy „evangelíci augsburského vyznání“ a „evangelíci helvetského vyznání“. Matrikám vedeným evangelickými pastory byla přiznána stejná pravoplatnost jako katolickým. Evangelíci byli zbaveni povinnosti platit štolové a jiné peněžní a naturální dávky katolickým farářům a platby katolickým kostelníkům. Evangelíci nemuseli platit katolického učitele tam, kde měli vlastní školu. Ohlášky evangelických snoubenců už nemusely být vyhlašovány v katolickém kostele. Evangelíci si mohli ke svým modlitebnám postavit věž se zvony a hodinami.

Evangelíci na Těšínsku toto s radostí přijali a ve sborech se konaly slavnosti. Nowiny dla Ludu Wiejskiego přináší podrobný popis z Dolních Bludovic, kde byly slavnostní bohoslužby slouženy

18. 2. 1849: „Kostel byl při té příležitosti moc krásně vyzdoben. Před oltář byl postaven transparent na pěkných černo-žlutých sloupech v půlkruhu ze všech stran ozdobený od zdejších děvčat stromky, květy a věnečky a mezi nimi bylo vidět portrét Jeho Veličenstva císaře s nápisem František Josef I. Lampy hořící kolem vytvářely velmi pěkný pohled. Oltář byl také plný věnců, aranžovaných květín a další výzdoby; mezi svícny prosvítaly kvetoucí kamélie. I pavlače, sloupy a varhany byly zkrášleny zelenými věnci se zapletenými jedlovými větvíčkami. Bohoslužby začaly o desáté hodině, po úvodní písni vystoupil pastor na kazatelnu a přečetl nařízení ministerstva, pak následovala píseň a kázání na Žalm 126,3: Hospodin s námi učinil veliké věci, radovali jsme se. Bohoslužby byly ukončeny zpěvem.“

EVANGELÍCI V BLUDOVICÍCH V ROCE 1848 A 1860:

rok	sňatky	křty	pohřby	konfirmandé	komunikanti	počet věřících
1848	72	127	321	100	9819	4973
1860	61	307	231	102	11560	5950

Převzato z knihy Veroniky Tomášové *Evangelíci na Těšínsku v tolerančním období (1781 – 1861)*.

Rozhovor s Lilií Tyrlíkovou, manželkou současného biskupa SCEAV Tomáše Tyrlíka

S Lilkou se známe již čtvrtstoletí, neboť jsme se jako studentky seznámily na Střední ekonomické škole v Českém Těšíně. Poté jsme se často vídávaly na mládežových akcích konaných na Slezsku. Ani jedna z nás tehdy netušila, že se provdáme za muže, kteří se stanou faráři SCEAV a kteří v současné době spolu úzce spolupracují.

1. V posledních dvou letech měli naši sborovníci větší příležitost se s Vámi blíže seznámit, neboť jste náš sbor navštívili u různých příležitostí. Jak vnímáte novou situaci, do níž jste se díky funkci Vašeho muže na biskupa dostala? Čím Vás obohatila, nebo naopak čeho jste se musela(i) vzdát?

Na novou situaci si stále zvykám, protože nemám ráda změny, a když přicházejí, tak mám problém. Být manželkou faráře je zcela něco jiného než být manželkou biskupa. Manžel odjede ráno do kanceláře a vrátí se pozdě odpoledne. Já pracuji většinou odpoledne, takže se nevidíme téměř celý den. Dříve jsme si vyšetřili čas aspoň na společnou snídani nebo oběd, společně jsme pracovali ve sboru. Nyní mám pocit, že jsem tak trochu mimo dění. Pozitivní však je, že jsme si našli jiný způsob trávení společného času; hory, kola, plavání – tomu se lze věnovat i večer. Manžel jezdí více na služební cesty, na kterých jej občas doprovázím. V autě si pak povídáme a těšíme se z toho, že jsme spolu. Když zůstávám doma, modlím se za něj a prosím za ochranu na cestách a moudrost při různých jednáních.

2. Naše sborovnický by jistě zajímalo, jak se žije manželce a dětem biskupa ve 21. století. Jaké jsou na Vás jako na manželku kladeny nároky nebo požadavky?

Kupodivu mám pocit, že jako na manželku biskupa jsou požadavky menší, než byly kladeny na mne jako manželku faráře. Ve sboru jsem měla na starosti nedělní školu, občas jsem zaskočila za varhanici nebo kostelníci, vedla jsem skupinku sester (ještě vedu), navštěvovala jsem s manželem starší a nemocné sborovnický, doprovázela ho na různá setkání, chodila do pěveckého sboru, prodávala křesťanskou literaturu... Nyní jej také doprovázím, pokud to moje pracovní povinnosti dovolí, ale kromě skupinky sester, na které se scházíme jednou za měsíc, nemám více povinností. Současnou situaci vnímám méně náročně. Myslím, že naše děti to vnímají trochu jinak. Pro ně se v podstatě nic nezměnilo. Jak se zapojovaly ve sboru před tím, když byl manžel farářem, tak se zapojují i teď, když je biskupem.

3. Pracujete jako knihovnice v Místní knihovně v Třanovicích. To znamená, že hodně čtete, ale zároveň píšete (příspěvky do Nedělních listů). V nedávné době jste dokonce napsala knihu „Střípky“. Prozradte našim čtenářům, co Vás vedlo k napsání knihy a o čem kniha je?

Knížku jsem neměla v úmyslu nikdy napsat. Ale Pán Bůh má velký smysl pro humor a jeho plány s námi jsou někdy zvláštní. Roky 2016 a 2017 byly pro mne a mou rodinu velmi těžké. Musela jsem podstoupit operaci hemoroidů, kvůli selhávání ledviny musel také syn na operaci (díky Bohu se ledvinu podařilo zachránit). Pak následovalo těžké období rozhodování, modliteb a proseb, zda bude manžel kandidovat na biskupa. V prosinci jsem musela na operaci kvůli podezření na zhoubný nádor ve štítné žláze, který se potvrdil. Následovala léčba radioaktivním jódem v nemocnici v Ostravě. Ještě jsem byla na nemocenské, když tragicky zemřel bratr mého manžela. Na konci března jsme se loučili se sborem v Třanovicích, pak maturoval syn a státnicovala dcera, do toho instalace manžela na biskupa a v září moje následná léčba radiojódem.

V nemocnici v Ostravě jsem směla mít k dispozici pouze mobil, notebook a čtečku. Nikdo mne nesměl navštívit a 10 dnů jsem byla zavřená na pokoji. V té době jsem dostávala povzbudivé emaily a zprávy od rodiny, přátel, bratrů a sester ze sboru. Léčbu jsem snášela špatně. Trpěla jsem obrovskými migrénami, nevolnostmi, měla jsem oteklou tvář a krk, zvracet jsem nesměla. Ležela jsem v posteli doslova jako „placka“. Na povzbudivé zprávy jsem nechtěla odepsat: „Je mi mizerně, nemám sílu vstát z postele...“ Proto jsem se přinutila na chvíli si sednout k počítači a napsat, co jsem prožila, dokonce jsem vtipkovala, abych nevypadala tak „ufňukaně“. A tak začaly vznikat střípky. Později jsem si zapisovala různé prožitky s dětmi nebo s manželem, občas jsem měla svědectví. Jednou se mně někdo zeptal, zda bych nechtěla vydat knížku. Zprvu jsem to zamítla, ale letos v únoru jsem poslala rukopisy do pěti nakladatelství. Nakladatelství Křesťanský život mi knížku vydalo. A „Střípky“ jsou na světě.

4. Před několika dny skončil čas prázdnin a dovolené. Jak jste trávila tento čas jako manželka biskupa nebo jako maminka?

Časy, kdy jsme jezdívali s dětmi na dovolenou, jsou pryč, protože děti dospěly. Nejstarší Lucie je již vdaná, prostřední Magda ukončila 3. ročník VŠ v Olomouci a nejmladší Lukáš ukončil 1. ročník VŠ v Praze. Letos jsme jeli s manželem na dovolenou do Chorvatska sami a společný čas jsme si moc užívali (koupali jsme se v moři, jezdili na kolech, plavali spolu půl kilometrové úseky a u toho si povídali, chodili na procházky, četli knížky, já jsem pletla košíčky z pedigu). Krajina v Chorvatsku je velmi členitá, takže jízda na kole mne stála mnoho fyzických sil. Manžel najezdil 230 km a já okolo stovky. Byl to super čas, oba jsme si s manželem odpočali a těšili jsme se domů, kde nás pohltily naše pracovní povinnosti.

5. Na co se v současné době těšíte či připravujete? Jaké jsou Vaše nejbližší plány profesní a rodinné?

V současné době se připravujeme na svatbu dcery Magdičky, která se uskuteční 28. září. Čekají nás příjmné povinnosti: pečení cukroví, příprava výslužek a pohoštění na rozloučení s mládeží, pečení bezlepkovo-bezmléčných frgálů, které si pečů sama. Dá-li Pán, staneme se v říjnu prarodiči, protože dcera Lucie čeká miminko. Vyučuji děti v Hudební miniškole Slunce v Třanovicích, proto si připravuji notový materiál, na Den obce vystoupení, kompletuji prázdninové aktivity, v rámci Týdne knihoven besedy pro děti a klienty Slezské diakonie, společně s manželem a jeho týmem

organizujeme Konferenci rodin. Přejeme si, aby naše církev rostla, byla požehnána a stala se požehláním pro druhé, za to se modlíme a předkládáme své starosti i radosti Pánu Bohu.

- Děkuji za rozhovor, Pavlína Volná.

Prázdninové akce dětí a dorostu

V Horní Bečvě jsme objevovali zázraky...

Letošní tábor se konal v Horní Bečvě, v hotelu Cherry, od 6. do 12. srpna 2018. Byli jsme ubytováni v chatkách v průměru po pěti dětech. Okolní prostředí bylo velice krásné a příjemné, hlavně nedaleká přehrada, která se v horkém počasí ideálně nabízela.

Tábor je každoročně zaměřený na nějaké téma, tento rok to byly zázraky Pána Ježíše, které jsme v průběhu týdne společně objevovali: zázračný rybolov, vzkříšení Lazara, přechod přes Jordán, pokušení na poušti a zázračné uzdravení. Program byl různorodý, zahrnoval například zpěv, sportovní aktivity, vyprávění biblických příběhů, kolektivní hry, slavnostní ukončení táborákem spolu s opékáním párků. Nejstarší táborníci si pro své mladší kamarády připravili zajímavé soutěže. Jeden den nás také navštívil náš pastor a zpříjemnil nám odpoledne příběhem z Bible. Díky horkému počasí jsme strávili hodně času u přehrady, ale i přesto jsme se vydali na půldenní výlet do Rožnova pod

Radhoštěm, kde jsme navštívili Jurkovičovu rozhlednu s nádherným výhledem do okolí.

Všichni jsme tábor zvládli bez větších problémů či zranění a určitě si ho také moc užili. Tímto děkujeme skvělým vedoucím, kteří se o nás velmi hezky starali a zajišťovali celý chod našeho pobytu.

Velký dík patří také pracovnímu týmu hotelu a zejména kuchařkám, jejichž jídlo jsme vždy jedli s obrovskou chutí. Už teď se těšíme na další ročník tábora 2019, který se uskuteční v Hrádku.

Tímto vás, milí táborníci – malí či velcí – srdečně zveme.

- Vojtěch Bednář, účastník tábora, 15 let

V Bludovicích jsme se loučili „nejen“ s prázdninami...

Poslední prázdninový den se již tradičně setkávají děti a dorost, aby se ohlédlí za prázdninovými zážitky a strávili společný čas. Nejinak tomu bylo 31. srpna, kdy se to v bludovickém kostele i mimo něj doslova „hemžilo“ 30 dětmi a dorostenci. Někteří z nich se spolu nevidělo dlouhé týdny, a tak není divu, že nálada mezi dětmi byla veselá. V kostele jsme si zazpívali táborové písně a zahráli

na boomwhackers, v přilehlé zahradě se hrály společné hry a navečer se opékaly párky. Na toto setkání navázala slavnostní bohoslužba v neděli 2. září 2018, kdy do kostelních lavic zasedli děti školou povinné, pedagogičtí pracovníci a ostatní sborovníci. Dětem a pedagogickým pracovníkům žehnal do nového školního roku pastor Vladislav Volný. V rámci bohoslužby jsme se rovněž rozloučili s katechetkou Evou Pawlasovou, která v bludovickém sboru pracovala 16 let.

Slavnostní neděle měla své pokračování v odpoledních hodinách, kdy se v našem kostele konalo setkání mládeží ze všech sborů SCEAV. Šlo vskutku o velkolepou oslavu, neboť bludovický sbor byl snad poprvé ve své historii naplněn dvěma stovkami mladých lidí. Vedení akce se ujali vedoucí bludovického dorostu Michal Kubiczek a Dominik Volný, kteří svým moderováním slavnost nejen okořenili, ale zároveň jí dodali slavnostní charakter. Kromě společných písní, které doprovázela hudební skupina z Českého Těšína, si mladí vyslechli krásné osobní svědectví studentky Míši o svém vztahu k Bohu a odvaze svědčit o něm svým kamarádům. Slovo faráře Církve bratrské z Českého Těšína Jaroslava Pokorného mladé lidi občerstvilo, neboť se neslo v duchu slova „Refresh“, tj. obnovení – občerstvení těla i ducha. Třešničkou na dortu nedělního setkání bylo požehnání všem mladým, které

přijali z rukou biskupa SCEAV Tomáše Tyrlíka a seniora Vladislava Volného. Po skončení akce se mladí občerstvili v prostorách fary a popřáli si požehnaný a šťastný vstup do dalšího školního roku. Totéž jim ze srdce přejeme my všichni. Ať jsou pro ně povzbuzením i tato slova z Bible: „Hle, posílám před tebou anděla, aby tě střežil na cestě a přivedl tě na místo, které jsem připravil.“

- Pavlína Volná

Pani katechetka Ewa Pawlasowa podjęła niedawno pracę w Diakonii Śląskiej

Tak mluví Pán: Przystanьте na drogach i patřte, pytajte się o odwieczne ścieżki, která to jest droga do dobrého i chodźcie ni, a znajdziecie odpoczynek dla waszej duszy! (Księga Jeremiasza 6,16)

Ewa Pawlasowa pracowała w naszym zborze od roku 2002. Z dziećmi spotykała się w przedszkolach, szkołach podstawowych, na nabożeństwach oraz na szkółce niedzielnej. Była odpowiedzialna za całokształt działalności szkoły niedzielnej, prowadziła obozy letníe oraz organizowała imprezy dla dětí. Od września 2018 pracuje jako asystentka pastoralna w Diakonii Śląskiej.

W imieniu prezbyterstwa, rodziców, dětí, a także w imieniu własnym pragnę wyrazić szczere słowa podziękowania za jej służbę i przekazać najlepsze życzenia Błogosławieństwa Bożego, zdrowia, wszelkiej pomyślności i satysfakcji z własnych dokonań oraz pocucia spełnienia w nowym miejscu pracy.

- Vladislav Volny, pastor

Szanowny Księżu Seniorze,

z okazji jubileuszu życiowego w imieniu błędowickiego zboru pragnę złożyć Panu do dalszych lat Bożej łaski i Bożego prowadzenia w pracy na niwie Pańskiej, wiele mądrości i roztropności w rozwiązywaniu ważnych zadań i także drobnych codziennych spraw. Wiele cierpliwości i tolerancji w pokonywaniu trudności, które stawia nam samo życie.

Pragnę me życzenia w imieniu całego zboru wyrazić słowami Psalmu 146:

***Do Ciebie wołam, o Panie, mówię: Ty jesteś moją ucieczką,
udziałem moim w ziemi żyjących.***

Niechaj łaskawy Pan Bóg sprawi, by każdy dzień wypełniony był miłością i pokojem Pańskim, który jest ucieczką i udziałem wszystkich, którzy Jemu zaufali i powierzyli Jemu swe życie. Wiele sił, zdrowia i radości Panu i całej Pańskiej rodzinie.

Kurator zboru

236. výročí Památky založení bludovického kostela

*Kázání pronesené biskupem Jánem Hroboněm
dne 26. srpna 2018 - zkrácená verze*

Vážený brat senior, milé sestry, milí bratia,

je skutočne jedinečné, keď už 236 rokov slúži tento kostol vznešenému účelu ako miesto stretávania s Bohom, budovania vo viere a privádzania aj druhých k Pánovi Ježišovi Kristovi. Keď rok po vydaní Tolerančného patentu, postavili evanjelici tu v Bludoviciach svoj chrám, spravili to rýchlo, majstrovsky a veľkoryso. Dokonca riskovali aj zákaz stavby, keď postavili hlavný vstup do kostola od cesty, čo nebolo povolené. Ale nakoniec to cez protekciu vybavili. To všetko vyjadruje veľké odhodlanie, pevnú vieru a túžbu vyjadriť, aká je naša viera. Ako nám na nej záleží. Že tomu, čo žijeme vo vnútri s Bohom, chceme dať ten najkrajší výraz aj navonok. Dnes je situácia akoby opačná, že síce navonok naše kresťanstvo funguje, podmienky máme dobré, ale naše vnútro chátra. Preto som aj téme dnešnej kázne dal názov **zvnútornenie**.

To, čo nás robí ľuďmi, čo dáva hodnotu nám a našim vzťahom, sa nesmie stať predajným artiklom, musí zostať v našom vnútri, musí byť zdrojom, z ktorého môžem vždy čerpať.

Premena začína vo tvojom vnútri. Správne rozhodnutia za teba nespraví ani štát, ani cirkev, ani banka, ale sú na tebe. Písmo tento vnútorný prerod nazýva pokáním. Pokánie znamená, že prehodnotím svoj doterajší život a obrátim sa k úplne novému spôsobu života. Túto premenu dáva Boh svojou milosťou a odpustením. Jedinou zmysluplnou možnosťou strateného syna bolo vrátiť sa k otcovi. Vrátiť sa ku zdroju, vrátiť sa k hodnotám, ktoré majú zmysel, kde už nie som cudzinec a bedár, ale som znova sám sebou.

Ohľadom zvnútornenia priniesla najmä reformácia do kresťanstva významný posun – od inštitúcie k srdcu. Viera je nielen vecou inštitúcie cirkvi, ale je aj vecou osobného vzťahu s Bohom. Obrátila pohľad do vnútra človeka. Tam začína prerod, ktorý sa aj navonok prejaví ako zodpovedný, morálny a etický prístup k životu. V tejto súvislosti zvnútornenia je jedinečným fenoménom židovstvo.

Židia a judaizmus prežili dvetisíc rokov po zničení Druhého chrámu napriek tomu, že stratili všetko, na čom bola postavená ich existencia podľa Biblie: územie, domov, slobodu, chrám, kráľov, prorokov a kňazov. Ale nestratili svoju identitu. Preniesli vonkajšie znaky svojej zbožnosti do vnútra. Nech sa Židia modlili kdekoľvek, tam bol chrám. Každá modlitba predstavovala obetovanie. Každý Žid bol kňazom a každá komunita kúskom Jeruzalema. Židia mali vnútornú integritu a správne smerovanie. Veľkým príkladom sú v tomto ohľade aj naši predkovia, Slováci, ktorí v minulom storočí odchádzali za prácou do Ameriky. V roku 1919 založili Slovenskú synodu Sion, ktorá je v rámci Americkej evanjelickej cirkvi ELCA jedinou cirkvou organizovanou na etnickom, nie na územnom princípe. Aj po sto rokoch si slovenskí evanjelici zachovali svoju identitu. Prečo? Lebo keď odchádzali zo Slovenska, niesli si v jednej ruke Bibliu a v druhej spevník. **Božie slovo ako základ a spevník ako naša identita.**

Vidíme, že viera v Boha nie je len poistka pre prípad núdze, jedna z možností ako nájsť úľavu v tomto komplikovanom svete, ale je úplne zásadným riešením, hodnotou, ktorá dáva zmysel, smerovanie, identitu.

Vrátiť sa k Bohu znamená nájsť sám seba a nájsť to, čo je správne a zmysluplné a raz bude aj dokonalé.

Fotografie ze slavnosti k 236. výročí Památky založení bludovického kostela

BLUDOVICKÉ OZVĚNY

Křty

Alice Anna Johová, Miroslav a Lenka Johovi

Jana Szottková, Martin a Denisa Szottkovi

Jakub Herman, David a Lenka Hermanovi

Jakub Josef Mráz, Josef Mráz a Zuzana Minárová

Kateřina Mrázová, Josef Mráz a Zuzana Minárová

Nela Stašová, Zbyšek a Nikola Stašovi

Vojtěch Lukosz, Petr a Agáta Lukoszovi

Viktorie Růžová, Daniel a Barbora Růžovi

Viktorie Kníezková, Roman a Veronika Kníezkovi

Oliver Cieslar, Martin a Romana Cieslarovi

Agáta Konečná, Petr a Lucie Koneční

Svatby

Szottkovi Martin a Denisa, roz. Kubiczková

Miláčkovi Libor a Beáta, roz. Bystroňová

Koneční Adam a Martina, roz. Bardoňová

Schreiberovi Richard a Veronika, roz. Vochtová

Kijonkovi Marek a Veronika, roz. Walová

Hermanovi David a Lenka, roz. Kožuszníková

Walaszekovi Petr a Kristýna, roz. Kolichová

Zajacovi Vladislav a Radana, roz. Špetíková

Krampotovi Vojtěch a Karolína, roz. Dordová

Tipánovi Ondřej a Markéta, roz. Palatinusová

Vencelovi Filip a Romana, roz. Dvořáková

Kozelovi Vít a Kateřina, roz. Koňářová

Kníezkovi Roman a Veronika, roz. Kuchařová

Ožanovi, Adam a Veronika, roz. Jůzová

Vargovi, Jan a Michaela, roz. Michejdová

Jubilanté

90 let

Aurelie Fukalová, Havířov Datyně

80 let

Alena Silná, Havířov Podlesí

Karel Kiszka, Havířov Životice

Bronislava Křimoszková, Bludovice

Václav Bilan, Ostrava Bartovice

75 let

MUDr. Marie Růžičková, Mezidolí

Jan Chmiel, Havířov Bludovice

Anna Bujoková, Havířov Bludovice

Pavla Badurová, Havířov Bludovice

70 let

Anna Musialková, Havířov Datyně

Ilona Bilanová, Horní Bludovice

Irena Tomanová, Havířov Datyně

65 let

Jindřiška Ožanová, Havířov Bludovice

55 let

Břetislav Židek, Těrlicko

Halina Řecmaníková, Havířov Životice

Pohřby

Ing. Stanislav Vitek, 80 let, Havířov Město

Karel Unzeitig, 89 let, Havířov Bludovice

Zdeňka Smolíková, roz. Adámková, 80 let, Havířov

BLUDOVICKÝ INFORMÁTOR - ČTVRTLETNÍK BLUDOVICKÉHO SBORU SLEZSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ A. V.

ADRESA REDAKCE: Selská 12, 736 01 Havířov

REDAKCE: Mgr. Pavlína Volná

SAZBA: Milan Maček